

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 929 /DP&G
DATA 20.05.2016

Biroul permanent al Senatului
Bp 105 / 25.05.2016

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la *propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr. 53/2003 – Codul muncii*, inițiată de domnul deputat PSD Adrian Solomon împreună cu doamna deputat PSD Cristina Nichita (**Bp.105/2016**).

I. Principalele reglementări

Din textul *Expunerii de motive* reiese că intervenția legislativă asupra *Legii nr. 53/2003 – Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare*, a fost determinată de declararea ca neconstituțională, de către Curtea Constituțională, prin *Deciziile nr. 279/2015¹ și nr. 814/2015²*, a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi și art. 60 alin. (1) lit. g).

Astfel, inițiativa legislativă vizează:

- eliminarea din textul art. 52 alin. (1) lit. b) a tezei întâi prin care se prevedea că suspendarea contractului individual de muncă putea fi dispusă din inițiativa angajatorului în cazul în care acesta a formulat plângere penală împotriva salariatului;

¹ referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 52 alin. (1) lit. b) teza întâi din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, publicată în Monitorul Oficial nr. 431 din 17 iunie 2015

² referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 60 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 53/2003 - Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, publicată în Monitorul Oficial nr. 950 din 22 decembrie 2015

- instituirea, în textul art. 60 alin. (1) lit. g), a unei noi situații în care concedierea nu poate fi dispusă, și anume *„pe toată durata exercitării mandatului de reprezentanți aleși în organele de conducere ale sindicatelor, precum și pe o perioadă de 2 ani de la încetarea acestuia, pentru motive care nu țin de persoana salariatului, pentru necorespondere profesională sau pentru motive ce țin de îndeplinirea mandatului pe care l-au primit de la salariații din unitate”*.

II. Observații

Cu privire la soluția preconizată la **pct. 2** al articolului unic, învederăm cele statuate de Curtea Constituțională, în motivarea *Deciziei nr. 814/2015*, prin care se reține că art. 60 alin. (1) lit. g) din *Codul muncii* reglementează o interdicție absolută, generală, de concediere a persoanelor cu funcții eligibile într-un organism sindical, atât pentru motive care țin de persoana salariatului, cât și pentru motive care nu țin de persoana acestuia, singurele excepții fiind concedierea pentru o abatere disciplinară gravă sau pentru abateri disciplinare repetate și concedierea pentru motive ce intervin ca urmare a reorganizării judiciare, a falimentului sau a dizolvării angajatorului.

Potrivit textului de lege criticat, persoanele cu funcții eligibile într-un organism sindical nu pot fi concediate nici pentru celelalte motive care țin de persoana salariatului, prevăzute de art. 61 din *Codul muncii* [și anume lit. b) – *„în cazul în care salariatul este arestat preventiv sau arestat la domiciliu pentru o perioadă mai mare de 30 de zile, în condițiile Codului de procedură penală”*; lit. c) – *„în cazul în care, prin decizie a organelor competente de expertiză medicală, se constată inaptitudinea fizică și/sau psihică a salariatului, fapt ce nu permite acestuia să își îndeplinească atribuțiile corespunzătoare locului de muncă ocupat”*; lit. d) – *„în cazul în care salariatul nu corespunde profesional locului de muncă în care este încadrat”*], nici pentru motive care nu țin de persoana salariatului, prevăzute de art. 65 din *Codul muncii* (și anume *„desființarea locului de muncă ocupat de salariat, din unul sau mai multe motive fără legătură cu persoana acestuia”*).

Așadar, indiferent dacă măsura concedierii are sau nu legătură cu activitatea sindicală desfășurată, concedierea angajaților cu funcții eligibile într-un organism sindical este interzisă.

În aceste condiții, Curtea a constatat că textul de lege criticat nu distinge între situațiile în care concedierea pentru unul din motivele prevăzute de art. 61 și 65 din *Codul muncii* ar avea legătură cu activitatea sindicală și situațiile în care nu există această legătură, doar în aceste din urmă situații concedierea pentru unul din motivele de la art. 61 și 65 putând fi justificată.

Astfel, textul de lege criticat instituie o prezumție absolută a existenței legăturii între activitatea sindicală și unul din motivele de concediere prevăzute

de art. 61 și 65 din *Codul muncii*. Or, protecția persoanelor alese în funcții de conducere ale organismului sindical trebuie să funcționeze exclusiv în raport cu activitatea sindicală efectiv desfășurată [astfel cum este prevăzută de art. 220 alin. (2) din *Codul muncii*], iar nu și în ceea ce privește activitatea profesională - de bază - a angajatului.

Curtea a constatat că, în situațiile în care motivele de concediere prevăzute de art. 61 și 65 din *Codul muncii* au legătură cu motivul ce privește îndeplinirea mandatului în cadrul organismului sindical, tratamentul juridic diferențiat al persoanelor ce ocupă funcții eligibile într-un organism sindical, prin reglementarea unor măsuri speciale și mai eficiente de apărare a stabilității raporturilor de muncă, instituit prin dispozițiile de lege criticate, este justificat în mod obiectiv și rezonabil, însă, în ipotezele în care nu există o legătură între activitatea sindicală și concedierea pentru unul dintre motivele prevăzute la art. 61 și 65 din *Codul muncii*, instituirea tratamentului juridic diferit al persoanelor cu funcții eligibile într-un organism sindical, și anume interdicția de concediere a acestora, nu are o justificare obiectivă și rezonabilă, protecția acestor persoane trebuind să funcționeze exclusiv în raport cu activitatea sindicală efectiv desfășurată.

Prin urmare, textul interzicând concedierea salariaților cu funcții eligibile într-un organism sindical, în cazurile în care aceasta nu are legătură cu activitatea sindicală desfășurată, instituie un privilegiu al acestor persoane față de ceilalți salariați, sub aspectul garanțiilor pentru neîngrădirea dreptului la muncă, ceea ce contravine dispozițiilor art. 16 din *Constituție*.

În continuare, Curtea a reținut că interzicerea absolută a concedierii, atât pentru motive care țin de persoana salariatului cât și pentru motive care nu țin de persoana salariatului (și anume desființarea locului de muncă), îngreuește dreptul angajatorului de a-și organiza în plan intern activitatea, prin limitarea dreptului de a concedia - chiar și în condițiile stricte prevăzute de lege. Astfel, imposibilitatea absolută a angajatorului de a concedia persoanele care ocupă funcții eligibile într-un organism sindical (cu cele două excepții prevăzute de lege) reprezintă o limitare a activității economice, prin îngreuierea prerogativei angajatorului de a hotărî cu privire la organizarea activității sale în unitate, limitare evidentă, de exemplu, în cazul desființării locului de muncă, contrară art. 45 din *Constituție*.

De asemenea, observăm că se prezumă absolut existența unei legături între motivul de concediere și activitatea sindicală, fără a lăsa posibilitatea angajatorului de a concedia salariatul care ocupă și o funcție eligibilă într-un organism sindical, pentru motive care nu țin de activitatea sindicală, soluție legislativă ce impune angajatorului o sarcină nerezonabilă și excesivă în raport cu obiectivul care trebuie atins – protecția libertății sindicale – neexistând, astfel, un just echilibru între interesele concurente. Prin urmare, după cum a constatat și Curtea Constituțională, în motivarea aceleiași decizii, soluția

legislativă criticată nu este proporțională cu obiectivul urmărit prin limitarea activității economice a angajatorului.

Astfel, constatăm că prin soluția propusă la **pct. 2** al articolului unic al prezentei propuneri legislative se conservă interdicția de a concedia persoanele care ocupă funcții eligibile într-un organism sindical, în cazurile în care concedierea nu are legătură cu activitatea sindicală, ceea ce, în considerarea argumentelor prezentate mai sus, poate fi calificat ca fiind contrar dispozițiilor constituționale ale art. 16 privind egalitatea în fața legii, ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată și ale art. 45 privind activitatea economică.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate la pct. II, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Dacian Julien CIOLOȘ

Domnului senator Călin-Constantin-Anton Popescu-Tăriceanu

Președintele Senatului